

Duha

Mezitím

Snad vykrojíme z nálad svých lehká křídla, která letí,
než smích z toulek váhavých vklouzne smutku do obětí.
Když den se modře usměje, kousky duhy k němu ladí
a v tvých očích naděje utajenou strunu hladí

R: Snad v duhu rozplyne se čas, v barevnou duhu zašlé noci
a zase probudí se v nás ta něha s vůní po ovoci.

Den křehké rámy daruje, znovu do nich kreslí duhou
naději teď maluje, ty máš jí půl a já druhou.

R:

Snad vykrojíme z nálad svých lehká křídla, která letí.